

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 31 (623)

Субота, 11 серпня 1979 року

Ціна 2 коп.

ЕКОНОМІЧНИЙ ОГЛЯД

ПРАЦЮВАТИ БЕЗ ВІДСТАЮЧИХ

На листопадовому (1978 р.) Пленумі ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв говорив: «Нам потрібна жива зацікавленість кожного трудящого, кожного трудового колективу в поліпшенні своєї роботи. Нам не потрібні надумані «почини». Нам потрібні ділові ініціативи, які справді йдуть з гущі мас і які здатні запалити, надихнути мільйони людей. Один з них — працювати без відстаючих. Саме такі почини і треба поширювати».

У чому ж суть цього чудового почину? Якщо говорити коротко, то вона виражена в самій його назві. Але що значить працювати без відстаючих? Це значить постійно шукати і приводити в дію нові резерви підвищення ефективності виробництва, збільшення випуску продукції, поліпшення її якості.

Ініціатори почину — горьковські і ростовські робітники — розробили струнку систему головних напрямів такого пошуку, його організаційно-економічні форми. Сюди входять:

по-перше, послідовне збільшення кількості показників, по яких треба добиватися безумовного виконання плану;

по-друге, зміцнення всіх відстаючих дільниць досвідченими керівниками;

по-третє, зміна структури управління — створення великих об'єднань, здатних найбільш успішно вирішувати питання впровадження у виробництво сучасної техніки і технології;

по-четверте, зміцнення зв'язків науки з виробництвом, розвиток руху новаторів і винахідників;

по-п'яте, перегляд з ініціативи робітників норм виробітку, боротьба за підвищення ефективності використання устаткування;

по-шосте, впровадження колективних та індивідуальних планів ТЕЯК (техніка, економіка, якість, комуністичне виховання), які

охоплюють всю сукупність виробничих відносин на підприємстві; по-сьоме, партійний контроль господарської діяльності — щоденний і щодакдний аналіз стану справ, щомісячне обговорення результатів роботи, регулярний випуск бюлетенів соціалістичного змагання.

Такою є в схематичному виразі формула почину «Працювати без відстаючих». У нашій республіці його послідовниками стали близько 430 міст і районів, 19 тисяч підприємств і об'єднань, колгоспів і радгоспів, 167 тисяч цехів, бригад, ланок, понад 4 мільйони трудящих.

Сьогодні можна вже говорити про досягнуті результати. Так, в 40 містах і 386 районах немає підприємств, які б не виконували плану по обсягу реалізації продукції, а в Артемівську, Северодонецьку, Прилуках, Севастополі, Хмельницькому та деяких інших містах — до того ж і плану по продуктивності праці.

Про що говорять ці приклади? Про поетапне впровадження почину як про одну з головних умов успіху. Мета першого етапу: добитися впевненого виконання місячних, кварталних і річних планів по обсягу реалізації продукції, зобов'язань перед споживачами по всій номенклатурі поставок. Мета другого — виконання плану по зростанню продуктивності праці, впровадженню нової техніки і т. д., словом, розширенню кількості планових показників, які враховуються.

Змагання під девізом «Працювати без відстаючих» сприяло різкому зменшенню кількості підприємств-боржників у Львівській, Вінницькій, Закарпатській і Полтавській областях.

І все ж у минулому році 4,6 процента промислових підприємств у республіці відставали за обсягом реалізації продукції, 8 процентів

— за продуктивністю праці. Понад 6 процентів робітників — відрядників не справлялися з нормами виробітку.

Всі ці факти свідчать про необхідність впроваджувати почин паралельно на двох рівнях: боротися за те, щоб не було відстаючих підприємств і об'єднань, і одночасно боротися за те, щоб не було відстаючих робітників і підрозділів на кожному підприємстві і в кожному об'єднанні.

Значного ефекту тут можна добитися, з'єднавши почин горьковських і ростовських робітників з місцевою ініціативою. Повчальний у цьому плані нагромаджений у Херсонській області досвід організації так званого парного соціалістичного змагання — два на два. Суть його в тому, що передовий колектив або окремі робітники беруть шефство над відстаючим партнером. І ця пара викликає на змагання другу аналогічну пару.

Рух «Працювати без відстаючих» заслуговує найбільшого поширення. Він уже охопив багатьох сільських трудівників республіки. Нині завдання полягає в тому, щоб активно впроваджувати його в будівництві, на транспорті, у невиробничій сфері. І в цьому повинно допомогти органічне поєднання почину «Працювати без відстаючих» з іншими, не менш відомими, — такими, як, наприклад, робота за єдиним нарядом, за шокінським методом і т. д. Адже подібні ініціативи спрямовані на одержання кращих кінцевих результатів, на що націлює щойно прийнята постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про вдосконалення планування і господарського механізму.

Н. ВІТРЕНКО.

кандидат економічних наук.

КРАЇНА РАД: НОВИНИ ДНЯ

ГАЗОПРОВІД
ЙДЕ В ГОРИ

Майлі-Сай (Киргизька РСР). Повністю задовольнити потреби великих підприємств, агропромислових об'єднань і тваринницьких комплексів Південної Киргизії в паливі дасть змогу пуск газопроводу Андижан-Майлі-Сай. З випередженням на рік почато спорудження останньої, найскладнішої ділянки траси. Вона прокладається в скелях Алайського хребта на висоті близько двох тисяч метрів над рівнем моря.

ЗБИРАННЯ
ЗАВЕРШЕНО

Одеса. Останні комбайни пішли з причорноморських полів. Хлібороби Одеської області завершили збирання колосових і зернобобових культур. Урожай скошено і обмолочено на площі понад 900 тисяч гектарів. Більшу частину зібраного врожаю становлять сорти сильних і цінних пшениць. Механізатори зразу ж вивели на поля орні агрегати. Причорноморські хлібороби готують надійну основу під урожай наступного року.

ЗА ГОДИННИМ
ГРАФІКОМ

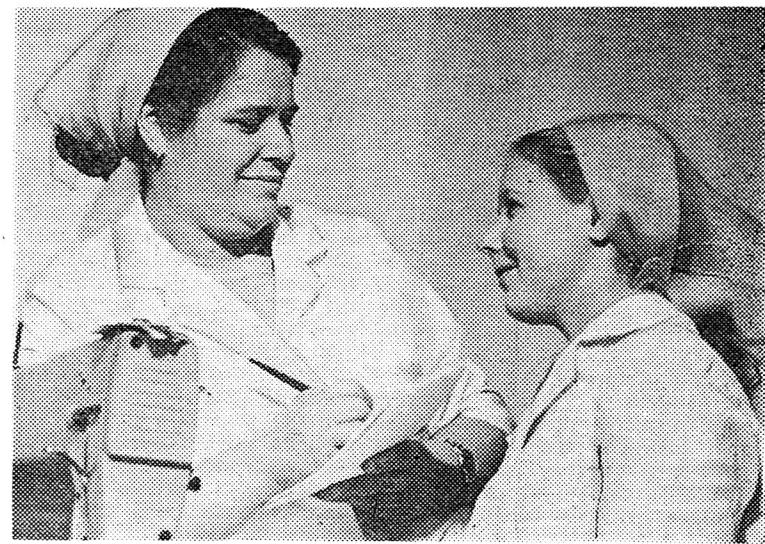
Алма-Ата. Центри по оперативному управлінню вивезенням зерна створено при всіх елеваторах і приймальних пунктах східних і західних областей Казахстану. Во-

ни з'єднані телефонним зв'язком з кушовими інформаційно-обчислювальними службами Міністерства автомобільного транспорту республіки і токами господарств. Для цього довелось ввести в дію додатково близько 100 сільських АТС, значно збільшити довжину з'єднувальних каналів. Шофери, зайняті на хлібних трасах, тепер оперативно дістають відомості про наявність очищеного зерна на токах і завантаження елеваторних емкостей.

ПІД СЕРПНЕВИМИ
РОСАМИ

ЛУЦЬК. Всього за десять днів — на тиждень раніше, ніж торік, — справились льонарі колгоспу «Правда» Камінь-Каширського району з збиранням і обмолотом довгунця. Тут завершили і розстилення соломки на стелищах, щоб ранкові серпневі роси відділили волокно від стебла. Землероби вирішили завершити виробництво волокна і продаж його державі до кінця жовтня.

Половина льонарських господарств Волині реалізує довгунець не трестом чи соломкою, а готовим волокном. За ущільненою технологією ведуть збирання і переробку врожаю в колгоспах і радгоспах Любешівського, Маневичського, Турійського районів, трудівники яких зобов'язались завершити приготування цінної текстильної сировини до річниці Великого Жовтня.

Правофлангова соціалістичного змагання швачок-мотористок Львівського виробничого підприємства «Силует» Зіновія Іванівна Цимбаліста постійно добивається високої продуктивності праці, прагне достроково завершити особисту виробничу програму п'ятиріччя.

Як наставник молоді, Зіновія Іванівна виховує в дусі сумлінного ставлення до праці і своїх підопічних. Одна з них — комсомолка Ярослава Біда, яка торік закінчила навчання, працює нині з перевиконанням змінних завдань.

На знімку: З. І. Цимбаліста і Я. Біда.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

СЬОГОДНІ — ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА

ВИЩЕ ПРАПОР РАДЯНСЬКОГО СПОРТУ

40 років тому — 16 липня 1939 року — Рада народних комісарів СРСР прийняла постанову «Про день фізкультурника». Так в життя радянського народу ввійшла чудова традиція — щороку відзначати Всесоюзний день фізкультурника.

Піклування про гармонійний розвиток особистості Комуністична партія почала приділяти увагу з перших післяреволюційних років. Уже в травні 1919 року на Червоній площі в Москві було проведено парад загонів Всеобуча. Звертаючись до його учасників, Володимир Ілліч Ленін говорив: «Сьогоднішнє свято показує, яких успіхів ми досягли, яка нова сила зростає в надрах робітничого класу».

Справді масовою фізкультура стала в нашій країні в роки перших п'ятирічок. Держава щед्रो фінансувала створення матеріальної бази спорту.

Введений в 1931 році комплекс «Готов до праці і оборони СРСР» (ГПО) забезпечив всебічний фі-

зичний розвиток активних будівників комуністичного суспільства, полум'яних патріотів — захисників Батьківщини. Складаючи норми на значок ГПО, мільйони трудящих здобували фізичну підготовку і загартування, розвивали силу, спритність, швидкість, витривалість. І, що дуже важливо, комплекс прищеплював звичку до систематичних занять фізичними вправами, починаючи з дитячого віку.

Радянський спорт міцніє і розвивається. Комуністична партія приділяє постійну увагу фізичному розвитку радянських людей, нашої молоді. Це знайшло своє відображення і в недавно прийнятій постанові ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи». В ній перед партійними комітетами, ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ, спорткомітетом СРСР, ЦК ДТСААФ поставлено завдання вжити додаткових заходів для піднесення масового фізкультурного руху, підвищення спортивної майстерності, поліп-

шення виховної роботи серед фізкультурників і спортсменів.

Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнєв, звертаючись до членів Міжнародного Олімпійського комітету, організаційного комітету і учасників XXI літніх Олімпійських ігор, писав: «Фізична культура і спорт роблять величезний вплив на формування гармонійної людини, сприяють збереженню на довгі роки здоров'я і творчої активності людей. Комуністична партія Радянського Союзу і уряд СРСР проявляють постійну турботу про розвиток спортивного руху в країні, про впровадження фізичної культури в повсякденне життя радянського народу».

Кількість тих, що систематично займаються фізкультурою і спортом, нині налічується близько 78 мільйонів чоловік. У СРСР діє близько 3300 крупних стадіонів, 68 тисяч спортивних залів, близько 1400 плавальних басейнів, понад 600 тисяч спортмайданчиків

різних видів. Фізичним вихованням населення займається 311 тисяч штатних працівників. Понад 6 мільйонів тренерів та інструкторів ведуть заняття у спортивних гуртках і секціях на громадських засадах, а п'ятимільйонний загін суддів на громадських засадах забезпечує проведення найрізноманітніших змагань — від колгоспних до міжнародних. У країні діє 356 лікарсько-фізкультурних диспансерів і понад 1800 кабінетів медичного контролю, де кваліфіковані спеціалісти стежать за здоров'ям спортсменів і фізкультурників. І все це — стадіони, спортивний інвентар (аж до яхт і літаків), допомога кваліфікованих тренерів і лікарів радянські люди одержують практично безплатно.

Мільйони людей виходять нині на старті під девізом: «Олімпіада — не тільки для олімпійців». З подібних змагань розпочинався шлях до олімпійського п'єдесталу пошани багатьох радянських спортсменів. Заслуговує підтримки ініціатива багатьох фізкультурних колективів, які вирішили добитися того, щоб до відкриття Олімпійських ігор в Москві кожен фізкультурник став значкістом ГПО.

В рік VII Спартакіади народів СРСР, передолімпійський рік спортсмени Українського товариства глухих беруть активну участь у всіх всесоюзних змаганнях. У квітні наші борці добре виступили на Всесоюзній першості, що відбулася в м. Костромі. Спортсмени Г. Дейнега з м. Запоріжжя, А. Бугайов з Одеси та В. Панін з м. Миколаєва зайняли перші місця в особистому заліку своєї вагової категорії і вивели збірну команду нашого Товариства на перше місце.

Успішно виступила на першості СРСР серед глухих і збірна Товариства з настільного тенісу. Всі зустрічі команда провела з рахунком 7:0, а фінальний поєдинок зі збірою РРФСР з рахунком 7:2 і впевнено зайняла перше місце.

Збірна команда УТОГ з легкої атлетики на Всесоюзних змаганнях, що недавно відбулися в м. Орджонікідзе, зайняла третє місце.

Українська спортивна федерація глухих поздоровляє всіх спортсменів Товариства з Всесоюзним днем фізкультурника і бажає нових висот у спорті і роботі.

РОЗГОРНУТА ПРОГРАМА ДІЙ

У червоному кутку Вінницького УВП відбулися відкриті партійні збори. На обговорення комуністів та активу підприємства було винесено таке важливе питання, як постанова ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» і завдання партійної організації, колективу УВП в світлі вимог цього важливого політичного документу.

Доповідач комуніст І. С. Шапеев, нагадавши про суть постанови ЦК КПРС, зупинився на політико-виховній і культурно-масовій роботі, що проводиться на підприємстві, відмітив, що в ній беруть участь партійна, профспілкова та комсомольська організації, бюро нервинної організації Товариства. На підприємстві регулярно проводяться загальні збори колективу, лекції і бесіди, політінформації, працюють гуртки політосвіти, школи комуністичної праці. Для передовиків виробництва на підприємстві систематично організовують екскурсії по містах країни.

Політінформації, бесіди на найрізноманітніші теми проводяться в червоному кутку підприємства, безпосередньо в цехах, на робочих місцях, в гуртожитку, в якому мешкає близько ста робітників і службовців УВП.

На підприємстві добре організовано соціалістичне змагання. Виконання робітниками норм виробітку і соціалістичних зобов'язань висвітлюється на спеціальних стендах і таблицях, а підсумки трудового суперництва підбивають на загальних зборах колективу щомісяця з врученням переможцям перехідного Червоного прапора УВП, вимпелів та грошових премій. Проводиться робота по патріотичному вихованню молоді. Так, уже традиційним став урочистий випуск учнів виробничого навчання, посвячення їх у робітники.

В останній час багато уваги почали приділяти виховній роботі в гуртожитку УВП, що відповідає зазначеному в постанові Центрального Комітету положенню про необхідність проведення ідейно-виховної роботи з людьми за місцем їх проживання.

Робота, що її проводить партійна організація у співдружності з громадськістю підприємства, дає свої конкретні плоди: колектив з року в рік виконує планові завдання, рекламації на якість виробів стали надзвичайним явищем. Поруч з розв'язанням виробничих завдань колектив вирішує питання розширення підприємства, будівництва нових виробничих приміщень, в яких для робітників і службовців буде створено добрі умови праці.

Однак, у постановці ідеологічної і політико-виховної роботи мають місце і недоліки. На них зупинялись і доповідач, і ті, хто виступив в обговоренні. Наприклад, окремі інженерно-технічні працівники, яким слід би подавати добрий приклад для робітників, ухиляються від навчання в школі політосвіти, на політінформаціях іноді буває мало слухачів, а вантажники, кочегари, робітники господарського двору взагалі на них не бувають. Партійне бюро, відмітив доповідач, ще недостатньо здійснює контроль за роботою політінформаторів. На УВП мали місце випадки пияцтва, крадіжок.

Редколегія стінгазети «За комуністичну працю» на обласному огляді в минулому році зайняла перше місце, але варто було заступнику директора з навчально-виховної роботи С. К. Баланюку піти у відпустку, як стіннівка у червні не вийшла. Не виконуються рішення партійної організації про випуск сатиричного додатку до стінгазети. Це тим більш недопустимо, що на УВП 19 комуністів, великий загін комсомольців і випустити своєчасно газету не становить особливих труднощів.

Як недолік, доповідач відмітив і те, що бібліотека червоного кутка рідко поповнюється новою літературою, і зазначив, що ідеологічна робота була б кращою, якби УВП і обласний Будинку культури тримали між собою тісний діловий зв'язок — адже червоний кут УВП невеликий, а в Будинку культури і приміщення просторе, і добра бібліотека. Однак міцного зв'язку поки що немає. Наголошуючи на цьому, І. С. Шапеев сказав, що працівники культзакладу рідкі гості на УВП, не допомагають в проведенні роботи.

Критика справедлива, але що ж зробила партійна організація для зміцнення зв'язку з Будинком культури, що запропонувала в цьому напрямку? Принцип зворотного зв'язку передбачає взаємну допомогу працівників ідеологічного фронту та виробничників. І якщо підприємство ще допомагає культзакладу матеріально: виділяє деякі матеріали, транспорт, то політінформатори, керівні працівники УВП більш рідкі гості, ніж їх «родичі» з Будинку культури на УВП. Готуючи цей матеріал, я спеціально проглянув журнал обліку культурно-масової роботи культзакладу і ніде не виявив записів про те, що працівники УВП провели у Будинку культури лекцію, бесіду або якийсь інший захід. А якщо й буває з них хто в Будинку культури, то це заступник директора УВП С. К. Баланюк, а інших товаришів можна

побачити хіба що в особливо урочистий день.

Тим часом Будинку культури відвідують в основному якраз робітники УВП і для великого загону політінформаторів підприємства роботи тут непочатий край. Партійна, профспілкова і комсомольська організації могли б допомогти Будинку культури і в такому аспекті, як робота художньої самодіяльності. Досить сказати, що нинішні труднощі Будинку культури викликані і відсутністю хороших артистів, а між тим на підприємстві працюють колишні гуртківці, виконавці ведучих ролей у виставах М. Костикова, В. Криклива, Т. Рильська, потенціальні можливості яких високі, проте від роботи в художній самодіяльності вони відійшли і нікого на підприємстві це не турбує.

Напевне, для поліпшення ідеологічної, політико-виховної і культурно-освітньої роботи, як того вимагає постанова ЦК КПРС, корисно було б, щоб працівники Будинку культури і УВП не дорікали одне одному, а зібрались разом для конструктивного діалогу і надалі працювали разом дружно і злагоджено, адже мета у них одна. На жаль, ніхто з тих, хто виступив на зборах, не висловив такої пропозиції. А Будинку культури гостро потребує саме товариської шефської допомоги. Така допомога і участь у роботі культзакладу тим більш необхідна, оскільки серед його працівників і навіть обліку УТОГ немає комуністів, а виховна робота, як не дивно, проходить без їх участі.

Комуністи, які виступили в обговоренні, розповіли про роботу по виконанню постанови ЦК КПРС на закріплених за ними ділянках. Їх виступи були по-своєму цікаві. Наприклад, інспектор по кадрах тов. Волков пов'язав ідеологічну роботу із завданнями, висунутими у постанові ЦК КПРС, і забезпеченням підприємства кадрами та їх вихованням. Вихователю гуртожитку УВП Ю. Найдорф розповів про форми роботи, але нічого не сказав, що планується зробити для її дальшого поліпшення.

Підсумовуючи обговорюване питання, секретар партбюро В. А. Бранько зазначила, що виховання нової людини — справа і обов'язок кожного члена партії, активіста підприємства і кожного працівника. В. А. Бранько познайомила присутніх з планом заходів по виконанню завдань, що витікають з постанови ЦК КПРС.

Відкриті партійні збори прийняли постанову, спрямовану на поліпшення ідейно-виховної роботи на підприємстві. **М. НИРОВ.**

Виконуючи рішення XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України, колектив нашого підприємства з року в рік нарощує темпи випуску товарів народного вжитку — фільмоскопів для дітей «Світлячок» і «Вогник».

ЗРОСТАЄ АКТИВНІСТЬ

У першому півріччі нинішнього року виробничий план перевиконано. Успіху досягнуто в основному за рахунок підвищення продуктивності праці. Вже більше двадцяти трудівників виконали план чотирьох років десятиріччя, а п'ять — завершили особисту п'ятирічку. Тон у змаганні задають відомі на підприємстві робітники Л. А. Ефремова, М. Д. Корнева, П. А. Панасенко та інші.

Виробництво фільмоскопів збільшилось у порівнянні з минулим роком на 1,5 процента. Їх виготовлення доручено оптико-складальному цеху, який очолює секретар партійного бюро підприємства Н. С. Багрич. Це — великий, дружелюбний, згуртований одною метою колектив. Пліч-о-пліч тут трудяться чуочі і глухі.

В цеху багато молодих робітників, котрі працюють добре. В цьому велика заслуга наставників із числа кадрових робітників, партійної і комсомольської організа-

ВІДРАДНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Трудівники Запорізького УВП взяли зобов'язання за рахунок правильного і раціонального використання потужностей добитися економії електроенергії.

Нині підведено підсумки роботи колективу за перше півріччя. Результати відраділи. Так, за перший квартал нинішнього року зекономлено 11 тисяч 800 кіловат-годин електроенергії, за другий — 10 тисяч 300.

Безпосередню участь у цій роботі взяли: бригадир електриків В. П. Беліков, електрики А. М. Гудновський, Ю. А. Коншин, майстри Г. Н. Кулик, В. Е. Бондаренко, робітники Н. Грідін, І. А. Бабанін, Н. І. Височин та інші. Особливо хочеться відзначити

Н. Грідіна, котрий щоденно виконує змінні завдання на 150—180 процентів, показує приклад сумлінного ставлення до праці, береже соціалістичну власність. У Н. Грідіна неспокійне серце. Він уважно ставиться до всього оточуючого, помічає недоліки і упушення, які трапляються на підприємстві, і прагне виправити їх. Зовсім недавно Грідін зумів зберегти від псування 750 кілограмів бітумної маси, яку на виробничих використовують для заливання трансформаторів. Добре, що на підприємстві є такі люди.

Г. ФОМЕНКО,
головний інженер Запорізького УВП.

ВИКОНУЮЧИ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

«Жодного відстаючого поруч» — під таким девізом трудиться у четвертому році п'ятирічки колектив закрійної дільниці Житомирського учбово-виробничого підприємства, де майстром Зінаїда Кирилівна Мельничук. Тут дві бригади, на чолі яких Ірина Андріївна Бешук — депутат Житомирської міської Ради народних депутатів та Галина Андріївна Дерев'яно.

Обидві бригади усвідомлюють, що від того, як вони справляються зі змінними завданнями і соціалістичними зобов'язаннями, залежить виконання колективом завдань п'ятирічки в цілому. А тому день у день перевиконують норми. З 16 виробничників цієї дільниці — 14 за сумлінну працю удостоєні звання ударників комуністичної праці.

Щомісяця майстер і бригадири дільниці підводять підсумки соціалістичного змагання, двічі на місяць проводять день якості. Чітко виконуючи зобов'язання,

дільниця щодня при плані 800 розкріює 900 бавовняних костюмів, замість 600 ватних штанів — 700, брезентових і бавовняних рукавиць при плані 5000 пар — 5500.

Серед правофлангових цього колективу — Володимир Володимирович Фурман, який ще у листопаді 1978 року впорався з особистим п'ятирічним завданням. Він виготовив надпланової продукції на 25,2 тисячі карбованців. Добре працює і різальник Сергій Антонович Клец, котрий п'ятирічне завдання завершив у червні 1979 року і дав надпланової продукції на 17,1 тисячі карбованців. Слід сказати добре слово і про різальника Броніслава Антоновича Галицького, який у липні нинішнього року завершив п'ятирічку і дав надпланової продукції на 16,2 тисячі карбованців.

Нині колектив закрійної дільниці бореться за присвоєння звання «Колектив комуністичної праці».

М. ГУРМАН.

м. Житомир.

ПЕРШІ ТРУДОВІ ЗДОБУТКИ

У цехах Головного заводу виробничого об'єднання «Червоний екскаватор» введено добру традицію — щороку під час літніх канікул проходять виробничу практику учні старших класів багатьох середніх шкіл міста Києва.

Серед них була і група старшокласників Київської спецшколи — інтернату для глухонімих дітей № 6. Більше місяця по-ударному трудилися вони нарівні з досвідченими виробничниками заводу, вносячи свою скромну частку у загальнозаводську справу виконання виробничого плану 10-ї п'ятирічки.

По закінченні виробничої практики всім учням нарахували добрий зарібок, а чотириох з них — Віктора Гребенюка, Оксана Морозенко, Світлану Котенко та Віктора Гуцу наказом Генерального директора по виробничому об'єднанню нагороджено Почесними Грамотами за хорошу роботу та зразкову дисципліну.

І. БЕРЕЗНЯК.

цій підприємства, які вміло і ефективно проводять ідеологічну і політико-виховну роботу в цеху, виховуючи в кожного робітника комуністичне ставлення до праці.

Одним із головних факторів успішної роботи колективу є добре організоване соціалістичне змагання. Досить відзначити, що в цеху буквально всі взяли підвищені зобов'язання по достроковому виконанню завдань четвертого року п'ятирічки. Хід трудового суперництва

закликають до підвищення ефективності виробництва і якості роботи. Відчувається, що кожний робітник усвідомлює важливість поставлених перед ним завдань.

Велику допомогу у проведенні культурно-освітньої і виховної роботи в цеху надають комсомольські активісти цеху і підприємства. До їх числа належить Ірина Шкіна. Вже п'ять років вона працює в передовому цеху обліковцем. Її простота, розвинуте почуття товарищескості, вимогливість до себе і своїх товаришів, юнацький запал у вирішенні поставлених завдань здобули їй заслужену повагу і любов не тільки в цеху, а й на підприємстві. Вже кілька років підряд Ірина успішно виконує відповідальні доручення комсомольської організації.

А як вона трудиться! Ірина ніколи не відкладає на завтра те, що можна зробити сьогодні. Вся документація, яку веде Ірина, завжди в зразковому стані.

Комсомол — резерв партії. Як і діяльність тисяч і мільйонів інших комсомольців, діяльність Ірини Шкіної підтверджує на ділі ці слова. Вона бере активну участь у всіх заходах, які проводить партійна організація підприємства, запалює на самовіддану працю своїх ровесниць і ровесників. Це особливо важливо зараз, коли наше УВП-1, як і всі підприємства УТОГ, готується приступити до розробки заходів по переходу на новий рівень господарювання, на що націлюють нас рішення партії і Радянського уряду.

О. ГРОМОВ.

м. Харків.

Майже три десятки років трудиться на Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт» Парасковія Костянтинівна Чернишенко. За цей час вона стала першокласним спеціалістом, з рядового штампувальника виросла до бригадира, стала шанованою людиною не лише на дільниці, але й у всьому колективі підприємства. Очолювана Парасковією Костянтинівною бригада протягом шести місяців нинішнього року займала першість у соціалістичному змаганні цехів та дільниць. Всі трудівники борються за дострокове виконання завдань четвертого року і п'ятирічки в цілому. Бригадиру за багаторічну бездоганну трудову діяльність присвоєно високе звання ударника комуністичної праці.

На знімку: П. К. Чернишенко.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Комсомолка Валентина Кравець працює комплектувальницею на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт». Вона любить свою професію, день у день підвищує майстерність, виробничі завдання перевищує на 30 процентів при відмінній якості продукції. Нарощуючи випуск продукції, В. Кравець прагне достроково завершити завдання десятої п'ятирічки.

Валентина Кравець з гордістю носить звання ударника комуністичної праці, бере активну участь у громадському житті колективу.

На знімку: В. І. Кравець.

Фото П. МІНЬКА.

КЛУБ І ВІЛЬНИЙ ЧАС

Цій темі був присвячений триденний семінар-практикум, який провів Дніпропетровський обласний відділ УТОГ на базі Дніпродзержинського будинку культури. До програми семінару увійшли цикли лекцій, бесід, обмін досвідом, практичні заняття.

Семінар відкрив голова обласного відділу Товариства В. І. Дружинін. Він прочитав лекцію «Актуальні проблеми роботи клубів у світлі постанови ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

В. І. Дружинін визначив конкретні завдання, що стоять перед працівниками культзакладів області. Потім учасники обмінялися досвідом роботи. Художній керівник Дніпропетровського будинку культури С. П. Попова розповіла про діючі форми покращення естетичного і морального виховання глухих.

Про об'єднання за інтересами, шляхи підвищення їх дієвості і масовості розповіла директор Палацу культури заводу імені газети «Правда» С. М. Онопренко. Вона роздала учасникам семінару зразки афіш, запрошень на засідання клубів «Посмішка», «Господарочка», літературного об'єднання «Гренада», музичного салону «Камертон», клубу «Світ захоплень».

На семінарі було розглянуто теми «Допомога клубного активу в організації і проведенні заходів», «Робота по вихованню радянського патріотизму в пролетарського інтернаціоналізму», «Театр і сучасність». Учасники семінару-практикуму зустрілися з режисером і акторами самодіяльного на-

родного театру Будинку культури металургів.

Одним з найважливіших завдань кожного культзакладу є допомога трудовим колективам у виконанні народногосподарських планів, забезпеченні гласності соціалістичного змагання, поширенні передового досвіду, пропаганді найновіших досягнень науки і техніки. Це також стало темою розмови учасників семінару.

Нині важко уявити радянську дійсність без соціалістичного змагання. Його гласності були присвячені практичні заняття. На Дніпродзержинському УВП з навчальною метою було проведено усно-мімічний журнал «Людина і п'ятирічка», котрий один раз на місяць проводиться у червоному кутку підприємства.

Організовуючи відпочинок трудівників, культзаклади нашого Товариства проводять вечори ігор і розваг. Такі заходи приносять радість глухим трудівникам, дають можливість проявити кмітливість, спритність, дотепність. Про досвід проведення вечорів відпочинку розповів культмасовик міського парку Л. А. Купершмідт.

Культпрацівники Павлоградського клубу поділилися досвідом проведення спортивних заходів і на турбазі Дніпродзержинського УВП показали свято «Люблю березу російську».

Семінар завершився обміном думками на тему «Клуб і вільний час трудящих».

Н. ЛІПНИЦЬКИЙ,
художній керівник Дніпродзержинського будинку культури.

ПОПОВНЮЄТЬСЯ СІМ'Я РОБІТНИЧА

Нещодавно в червоному кутку підприємства в урочистій обстановці трудівники Артемівського УВП приймали у свої ряди випускників виробничого навчання — зосьмеро дівчат і чотирьох юнаків. На вечір були запрошені і батьки учнів.

У вересні минулого року юнаки і дівчата прибули до нас із різних спецшкіл-інтернатів для глухих дітей. Тепло відгукнулася про кожного з своїх підопічних майстер виробничого навчання, молодий спеціаліст, випускниця Київського технікуму легкої промисловості Г. Н. Горбач. Добре склали ловачки екзамени на пошитті базовняного костюма М-144 і спеціальних рукавиць.

В червоному кутку було гарно оформлено літературний монтаж, в якому вшановано і вихованців, і їх наставників. Старші порадики доклали багато зусиль, щоб виховати з молодого покоління хороших спеціалістів, всебічно розвинутих, морально стійких людей.

Доброго слова заслуговує в цьому відношенні голова ради наставників підприємства, майстер бригади № 1-3 Катерина Петрівна Максимова. До речі, керований нею колектив у першому кварталі цього року зайняв перше місце у со-

ціалістичному змаганні бригад УВП і був відзначений вимпелом і грошовою премією. Свою основну роботу Катерина Петрівна уміло поєднує з громадською, зокрема, наставницькою.

Відзначено активну наставницьку діяльність і робітниця бригади № 3 Л. Гаркавої, яка щоденні виробничі завдання виконує на 150 процентів. Програму чотирьох років п'ятирічки вона завершила в лютому нинішнього року і в ці дні працює в рахунок п'ятого року десятої п'ятирічки. Наставники С. Фомичова і Н. Дегтярьова працюють на самоконтролі, їм присвоєно звання «Відмінник якості». Всі вони свій багатий досвід щедро передають молоді.

Біля прапора, занесеного до червоного кутка під звуки маршу, кожен випускник дав клятву вірності трудовим традиціям старшого покоління.

Закінчився вечір посвяти в робітники художнім виступом випускників. В його успішному проведенні немала заслуга вихователки Людмили Петрівни Люлько, котра розробила сценарій.

А. ГРИЦИНА,
інженер по якості Артемівського УВП.

Донецька обл.

У КОМПАКТНИХ ГРУПАХ

ОСОБИСТИЙ ВНЕСОК

У хорошому трудовому ритмі розпочала друге півріччя четвертого року десятої п'ятирічки пердова рамниця тарного цеху виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод» Марія Іванівна Матюніна.

Від робітників цієї професії залежить своєчасна доставка лісоматеріалів у модельний та інші цехи підприємства. На пилорамі, де розпилюють деревину на дошки, ніколи не буває затримок. У цьому заслуга і Марії Іванівни, яка працює тут уже чверть віку.

Хоча злетіло багато років, сили вже не молоді, проте Матюніна працює з таким же завзяттям, як і колись. Часто згадує свого наставника Петра Митрофановича Півня, який говорив: «Поки молоді — більше витратимеш сили, а далі — вміння допоможе. Якщо полюбиш роботу — ніколи погано працювати не будеш».

Одинадцять років Марія Іванівна з гордістю носить звання «Ударник комуністичної праці».

Познайомився з Матюніною рік тому. Відразу відзначив про себе її життєрадісність. Подальші зустрічі розкрили переді мною такі

рисни, як працюовитість, наполегливість, цілеспрямованість. Приносити користь суспільству — найбільше щастя для Марії Іванівни.

— Я повинна зробити особистий внесок у загальну справу і хочеться, щоб він був якомога вагомим. Адже для цього я живу, — говорить М. І. Матюніна.

Двоє дітей виростила ця жінка. Син уже відслужив у лавах Радянської Армії і працює монтажником, а дочка — на швейній фабриці у Артемівську.

Подружжя Матюніних у вихідні дні відвідує клуб глухих. Сюди вони приводять і онуку Вірочку. Марія Іванівна любить поговорити з подругами, бо вважає, що живого спілкування нічим не замінити.

До неї звертаються за порадою і молоді, і старші люди. Для кожного Марія Іванівна Матюніна знайде сердечне слово, підтримає.

Ф. КАЛАФАТ,
модельник виробничого об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод».
Донецька обл.

Ударник комуністичної праці, ветеран Альберт Опанасович Патай, якого ви бачите на знімку, працює на заводі «Львівприлад».

Щодня він виконує по півтори норми. У 1977 році А. О. Патай було нагороджено знаком переможця соціалістичного змагання.

За сумлінну роботу Міністерство приладобудування СРСР нагородило А. О. Патая грамотою.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

ПЕРЕКЛАДАЧ — РОБОТА ТВОРЧА

Пучок променів блиснув з демонстраційної будки, миттю пронизав залу і аж на сцені вихопив з темряви смагляву вроду перекладачки клубу Тетяни Веніамінівни Марченко, яка сиділа у напівоберта до екрану і жваво перекладача нечужим глядачам кожну колізію фільму «Сюди не залітають чайки».

Ми сиділи в залі і милувалися блискавичним схопленням перекладачкою змісту і відтінку мови кожного з героїв екрану, конденсацією головної думки, трансформацією жести і мімікою почуттів дійових осіб.

Коли в залі спалахнула люстра, замість стрункої постаті з веселими зблисками карих очей, ми побачили втомлену перекладачку, яка раз у раз витирала хусточкою спітніле обличчя. Ще раз переконалися, — піт однаково солоний у шахтаря, хлібороба, вчителя, перекладача... Словом, того, що серцем видобуває з діла віддачу.

— Чому ви перекладали, якщо фільм мав титри?

— Я його переглянула раніше і відчула потребу дещо прокоментувати нашому глядачеві. Титри, так би мовити, — тільки скелет фільму. До того ж, ви, певне, помітили чимало кадрів було без титрів. Вони начебто не несуть головної думки, але щось доповнюють, відтіняють дії. Я хочу, щоб все це не пройшло повз увагу глядача, котрий має глибоко осмислити тему та ідею твору, — мовить Тетяна Веніамінівна. — Титр — це згусток, який, думаю, повинна розкласти для крашого... сприймання твору на частки: переживання, хвилювання, радість, гумор, підтекст. Моя мімікозорова «інтонація» має багато дещо роз'яснити, доповнити, конкретизувати, прокоментувати, узагальнити, щоб такий твір залишився надовго в глядачевому серці. Інакше навіщо втрачати півтори години часу?!

Події фільму переносять нас у тридцять років на береги дикої свавільної річки Мані. Сюди напівсирітська доля закинула мало-го Ілька, котрий посварився з матухою і втік з дому. Тут він пристає до артілі спланників і знаходить сім'ю, ремесло, пізнає ціну справжньої дружби. Перекладач акцентує увагу на кожній деталі, що допомагає глибше розкрити

ідейний зміст картини, щоб глядач зробив висновок про тепло людських сердець, яке і сироту робить щасливим, і що нові відносини, породжені Радянською владою, то благодатний ґрунт, на якому широкі колосяться добро, справедливість, щастя. Кожен штрих від творчого перекладача робить свою справу — кількість переростає в якість. Глядач замислюється; а як би я вчинив у такій ситуації, чи не замало роблю, щоб віддячити за щасливе сьогодення і сонячне завтра дітей і онуків.

Виникає думка — і в перекладі може бути надпланова продуктивність, пошук, ініціатива, як і в кожній роботі. Лежало б тільки серце до неї.

Побувавши на колективному перегляді нечужими телевізійних передач, на «слуханні» лекцій, обговоренні книг, на бесідах з робітниками заводу сільськогосподарського машинобудування, прийшли до висновку — живильну роль творчого перекладача важко переоцінити. Не кажучи про мистецтво перекладу при відвідуванні нечужими поліклінік, спілкуванні з лікарем та хворими, викладі різних прохань в установах та організаціях.

Тільки зачерствіла душа чи збайдужіле серце не відчувають напруги всього ества перекладачки, яка прагне блискавично і дохідливо слідом за лектором передати слухачам, скажімо, слова «вандалізм», «неоколоніалізм», «духовний світ» та інші, які повинні дійти в своїй суті до серця іноді недостатньо освіченої людини.

Як власний, сприймається біль директора Уманського клубу Григорія Єфремовича Кравченка, який з сумом повідомив нам, що незабаром перекладачка Марченко переїздить, у зв'язку з переводом чоловіка на іншу роботу.

На подвір'ї швейної фабрики весело жестикулюють дві жінки, а в очах — сонечко. Це — нечужа швачка третього розряду, мати двох дітей Марія Сергіївна Остапенко і перекладачка Галина Фотіївна Макарова. Вони повертаються з Уманського міського відділу народної освіти.

— У Марії Сергіївни закінчується декретна відпустка, то оце

ходили за путівкою для маленької Ніни у дитячі ясла, де вихується старший Мишко, — пояснює Макарова.

— Галина Фотіївна не тільки перекладачка, вона — душа колективу нечужих, кращий помічник адміністрації, — так атестує Макарову голова фабкому Світлана Никифоровна Бойко.

...За робочим верстатом вродлива жінка. Природа так гарно здружила каровинь очей з ямочками у щоках. Це одна з кращих швачок фабрики, мати семикласника Павлуся і третьокласниці Світлани Валентина Миколаївна Лебідь. Таки щось є лебедине у спокійній, врівноваженій вдачі характеру жінки.

Одного разу Галина Фотіївна помітила марку, що заступила сонечко на обличчі Валентини. Така завше весела, а тепер... І продуктивність праці в той день знизилася. Чому ж так здали умючі руки?

Відкликкала вбік жінку, розпитала. Виявилось, що чоловік, також нечужий, працює столяром на вітамінному заводі, учора «веселеньким» прийшов додому. А тут ще й син не порадив оцінкою. От і...

Галина Фотіївна мерщій до їхнього дому. Допізна світилися вікна, зате наступного дня радістю сяяли очі крашій на фабриці швачки.

Макаровій належить ідея виробничої співдружності нечужих з чужими. Процес підшивки підкладки до піджака розрахований на трьох робітниць, а його успішно здійснюють дві: нечужа Трибчук і чужа Якубовська.

Багато гарного розповіли нам про нечужі подружжя ветеранів Карпенків. Це сім'я високих моральних устоїв. Син — десятикласник Володя — при зразковій поведінці вчиться на «відмінно» і «добре». Однак біда втиснулася в хату — мати тяжко хворіє. Тільки виняткова увага чоловіка, його тепло і ласка підтримують радість у дружині.

Галина Фотіївна Макаренко не забуває про потреби членів Товариства. Вона переконана, будь-яку справу треба не відкладати, а робити негайно. І за це чує всюди слова вдячності.

М. ДОРОШ.

Черкаська обл.

НА БЕРЕЗІ СВИТЯЗЯ

Дуже важливо створити хороший відпочинок нашим робітникам, адже і праця, виконана у бадьорому настрої, продуктивніша, і виробничі показники підвищуються та й працівники на робочих будні стають святом. А чудово, змістовно відпочити члени УТОГ м. Луцька вміють.

Нещодавно актив Будинку культури виїздив на мальовниче волинське озеро Свितязь.

Вранці, коли перші неспміливі промінці сонця зазирали у вікна будівель, наші активісти були у зборі. Останній раз перевірили все знаряддя і зайняли місця в автобусі. Незважаючи

на ранню годину, кожний відчував бадьорість та чекав чогось незвичайного. Миттю пролетів час і у вікнах автобуса з'являються сині очі озер.

А ось і Свितязь — голуба перлина Полісся. Вода у ньому чиста, прозора, як гірський криштал. Раптом зірвався вітер, заграли білочубими гребенями високі хвилі, загойдали на собі білі катери, з ревом наковувалися на острів, що зеленим кругом упав на середині озерної блакиті.

Влаштовано тимчасове житло. Тепер можна краще познайомитися з місцевістю. Незабаром у чані кипіла грибна юшка.

ка. Грибів назбирав Микола Дудюк. Чудовими господинями виявилися Роза Білобровець та Тетяна Дудюк.

Захоплено слухали легенди та перекази про наш Свितязь, котрий з гордістю називають українським Байкалом.

Настав час прощання. Надовго запам'ятається кожному цей відпочинок: і лагідні хвилі озера, і стежки лісу, і радість озера, і цікава гра.

Шумить волинський ліс. В урочистій пісні його верховіть відлунює гімн людині праці, чії руки творять красу і добро на землі.

Л. ГАЛАБУРДА,
художній керівник Волинського будинку культури.

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКІ НОВИНИ

ГОТУЮТЬ НОВУ ПРОГРАМУ

Агітбригаду Кам'янець-Подільського будинку культури глухих добре знають не лише трудівники міста, але й хлібороби сусідніх районів, де самодіяльні артисти виступали з цікавими концертами. Нині кам'яничани готують нову тематичну програму «Слава праці», присвячену Міжнародному року дитини та московській Олімпіаді-80. У вільний від роботи час швачки місцевого учбово-виробничого підприємства УТОГ Яніна Свіжа, Любов Харчук, Галина

Домбровська, Надія Ярославська, Галина Титарчук, Юстина Павлик, Галина Харчук наполегливо шліфують свою виконавську майстерність, прагнуть, щоб їхнє мистецтво припало до душі глядачам. До речі, всі вони — ударники комуністичної праці, правофлангові соціалістичного змагання.

Першими суддями творчого доборку агітбригади стануть колеги по роботі й учні школи-інтернату глухих.

НАСНАГА ДЛЯ ПРАЦІ

Чимало років при Кам'янець-Подільському будинку культури працює секція з городків. Її учасники — неодноразові призери обласних і республіканських змагань. Заняття із спортсменами проводить викладач педагогічного інституту імені В. П. Затонського заслужений тренер УРСР В. О. Жабенко. В секції займаються робітники з різних підприємств міста — пружинник Петро Бондар, штампувальник Віталій Брандесу-

ра, слюсарі-складальники Анатолій Кулик, Микола Харчук, столяр Микола Козачук, резервіст Зіновій Миско. Їх девіз — «Олімпіада — не тільки для олімпійців».

Регулярно займаючись спортом, члени УТОГ зміцнюють своє здоров'я, отримують гарт і наснагу для високопродуктивної праці.

М. ТОПОЛЕНКО.
Хмельницька обл.

ХВАЛА РУКАМ ТРУДІВНИЧИМ

Всі, хто буває у Криворізькому міжрайвідділі УТОГ, звертають увагу на стенди «Наші маяки». Вони розповідають про звитязів трудової слави, невтомних швей, столярів, колгоспників. Добра слава лине про Любов Юхимівну Крижну, Катерину Максимівну Пирог, Ганну Несторівну Арнаутову, Тетяну Семенівну Цирфу — швей місцевої фабрики. Їхні фото займають почесне місце на стенді. Тут і Григорій Фокович Макуха, Іван Прокопович Касьян, Микола Петрович Цирфа, котрі працюють столярами на деревообробному комбінаті № 3. У передовиках ходять швей ателье мод Зінаїда Григорівна Пузиновська і механік швейної фабрики Анатолій Свиридович Бондаренко.

Наступний стенд знайомить відвідувачів з передовиками сільського господарства. Багато років працюють в колгоспі ім. Калініна Широковського району Одарка Павлівна та Василь Григорович Пензови. І завжди їхній праці давали тільки найвищу оцінку. У радгоспі «Красино» Криворізького району добре трудиться слюсар Іван Єгорович Олійник.

Кожен день п'ятирічки називає нові імена правофлангових. Серед них — і члени УТОГ. Нові фото поповнюють стенд «Наші маяки».

Л. РЕЧИЧ,
директор Криворізького міжрайвідділу УТОГ.

Дніпропетровська обл.

Виставка дитячих робіт

У святково прибраному фойє Коростенського клубу, що на Житомирщині, зібралися члени клубу «Сімейне коло» і їхні діти. Особливий інтерес у всіх, хто завітав до клубу, викликала виставка дитячих виробів. Протягом двох місяців малеча готувала малюнки, вишивку, карбування, випалювання по дереву, моделювання, ліпку та інші вироби.

Захоплено знайомилися батьки з малюнками Людмили Савенок, виконані акварельними фарбами. Тонко схоплені відтінки квітів у сонячний день. Віктор Грозний захоплюється технікою. Це відразу видно з його малюнків. Серед кращих робіт — малюнки Тані Стретович, Саші Артемчука, виробі з органічного скла Наташі Салей, випалювання по дереву і модель літака «ТУ-154» Славка Павлина.

Який багатий духовний світ у наших дітей! Всім дітям працівники клубу вручили сувеніри.

Л. ПАВИНА,
зав. Коростенським клубом УТОГ.

Житомирська обл.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ВШАНОВУЄМО ЧЕМПІОНІВ

Тепло, з квітами зустрічали своїх спортсменів О. М. Глодіну, В. М. Крейдунова, Н. В. Павлюковича трудівники Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт». Спортсмени повернулися з м. Орджонікідзе, де проходили Всесоюзні змагання з легкої атлетики серед глухих спортсменів.

Трудівники «Електромагніту» пишаються своїми чемпіонами Всесвітніх ігор глухих — інструктором фізкультури Ольгою Глодіною і слюсарем-інструментальником Володимиром Крейдуновим, які на Всесоюзних змаганнях ще раз підтвердили, що вони — найсильніші. Володя виграв у стрибках з жердиною з результатом 4 метри 30 сантиметрів, Ольга зайняла перше місце у метанні диска — 43 метри 20 сантиметрів.

Радісно і за слюсара пресувальної дільниці Миколу Павлюковича, який розпочав тренування рік тому і вже досяг хороших результатів. Він зайняв третє місце в першості УРСР з бігу на 800 метрів, третє місце з бігу на 1500 метрів з результатом 4.09.2 хвилини на всесоюзних змаганнях.

Щиро зичимо дальших успіхів у житті і спорті, а також гідно захищати честь підприємства, області, республіки і країни.

Т. СЕЗОНОВА,
заст. генерального директора з виховної роботи ДВО «Електромагніт».

Редактор П. БУЛАТОВ.

ЧВЕРТЬВІКОВИЙ ЮВІЛЕЙ

Сцена актового залу святково прикрашена, на ній емблема: «Облвідділу УТОГ — 25 років» і дата «1954—1979 рр.»

Вечір відкрив голова обласного відділу Товариства Г. П. Кузуб, який розповів присутнім про проведену роботу за 25 років, становлення низових організацій, ліквідацію неграмотності серед глухих, працевлаштування, соціально-побутове обслуговування, назвав організаторів відділу: М. П. Ганчицьку, Г. І. Пирогова, В. Л. Куренка. У виступі Г. П. Кузуб зупинився на завданнях, які стоять перед обласним відділом у нинішній п'ятирічці.

За багаторічну і сумлінну працю президія обласного відділу нагородила грамотами і подарунками М. П. Ганчицьку, Г. І. Пирогова, Г. А. Губка.

Потім відбувся концерт колективу художньої самодіяльності Черкаського будинку культури.

І. ШТОМПІЛЬ,
інструктор Черкаського облвідділу УТОГ.

учених, діячів культури... У книзі зібрані «цікаві бувальщини» з життя славних минулого — Еммі Нетер, Рудольфа Герца, Альберта Ейнштейна, Джозуе Кардуччі, Ференца Ліста, Бернарда Шоу, Григорія Сковороди, Миколи Гоголя та інших. Гумор цих визначних людей, що ґрунтується на їх мудрості й таланті, є цілющим джерелом для нинішнього і майбутніх поколінь.

Є ще одна характерна риса гумору взагалі і студентського зокрема: деякі його зразки носять інтернаціональний характер. У книзі читач знайде добірку «З іноземного гумору», яка також позначена дотепністю, влучністю, кмітливостю.

Та залишимо подальше знайомство із книгою самим читачам, які, сподіваємось, по достоїнству оцінять і студентський гумор, і зусилля упорядника. Додамо лише, що крім мініатюр, записаних самим Б. Скоморовським, до збірки увійшли народні усмічки, діалоги, що друкувалися в журналах «Перець», «Крокодил», «Україна», у вітчизняних та зарубіжних фольклорних виданнях.

«Укладаючи цю невеличку книжечку, — йдеться в передмові, — упорядник прагнув, щоб вона, як кажуть у народі, була і для сміху, і для розуму». Можна з певністю сказати: мети досягнуто.

М. ЧЕРНЕГА.

РЕЦЕНЗІЇ, ВІДГУКИ

ВІК УЧИСЬ, ВІК СМІЙСЯ

Як любив повторювати славновісний Остап Бендер: «всі ми колись були студентами». Можливо, й перегнув трохи палицю великий комбінатор, однак, перефразовуючи його вислів, можна з більшою влучністю сказати, що кожен з нас в якійсь мірі знайомий із студентським гумором. Тому й важко не погодитися з Богданом Скоморовським, упорядником книги «Вік учись», який насміявшись досхочу сам, з любов'ю уклав збірку і вирішив з допомогою видавництва «Молодь» перевірити наші з вами гумористичні задатки.

Резюме автора б'є, так би мовити, не в брову, а в око: «Студентський сміх... Кришталевий чистий і дзвінкоголосий, щирий і доброзичливий, виповнений молодістю та бадьорим завзяттям. Він дзвенить не лише в студентських аудиторіях чи гуртожитках. Він скрізь, де є студентство, бо природний розум, допитливість і весела вдача — невід'ємні його риси».

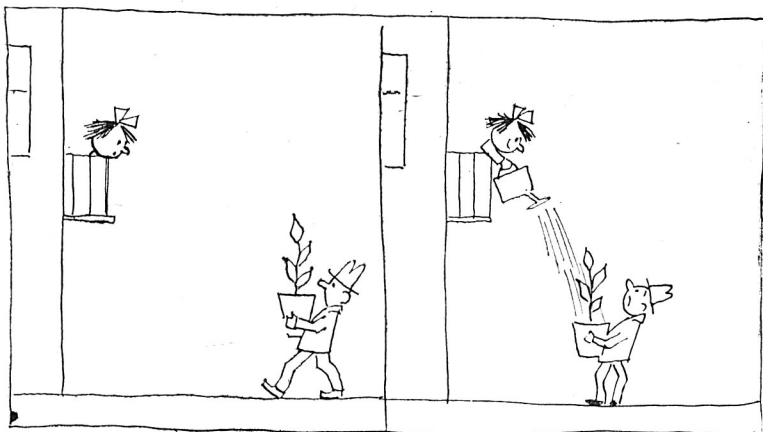
«Від сесії до сесії живуть студенти весело» — цей популярний афоризм дав назву першому розділові книги. Студентство — веселе плем'я, що лю-

бить пожартувати, поспівати, а у важку хвилину й допомогти товаришеві. І хоча інколи на практичних та семінарських заняттях чи під час екзаменаційних сесій хтось потрапляє у скрутне становище, все ж не панікує, а мобілізувавши, так би мовити, всю свою кмітливість і винахідливість, шукає виходу.

Діалоги типу «професор — студент» складають значну частину гуморотворчості, тому й в збірці їм відведено чимало місця. Б. Скоморовський дає таке визначення діалогам: «Лаконічні за змістом, оригінальні своєю розв'язкою, дотепні відповіддю чи несподіваним поворотом, вони, як і народні анекдоти, побудовані на комічній ситуації чи смішному епізоді». З цим погодяться, безперечно, і читачі, стаючи в уяві співучасниками ситуацій, описаних у книзі.

Студентський гумор — дотепний, безпосередній, щирий — бореться з легковажним ставленням до навчання, з ледарями, зазнайками. І в цьому його не лише привабливість, але й неабияка виховна сила. А зародилася студентська гуморотворчість одночасно з появою його творців-студентів та з активною участю викладачів,

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

БЕЗ СЛІВ.

БЕЗ СЛІВ.

Мал. Б. ВОВКА.

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.